

КЛАС ЕКМАН

СПОСОБНИ ХОРА

*Тази книга е толкова
коварна, че искаш
още и още.*

- ЙЕНС ЛАПИДУС

enthusiast

КЛАС ЕКМАН

СПОСОБНИ ХОРА

Превод от английски
Христо Димитров

enthusiast

София, 2021

Klas Ekman
De Kapbla

Copyright © Klas Ekman, 2020
English translation copyright © Alice Menzies, 2020
Published under agreement with Salomonsson Agency
All rights reserved

Клас Екман
Способни хора

© Христо Димитров, превод, 2021
© Яна Аргиропулос, дизайн на корица, 2021
© Enthusiast – запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2021

ISBN 978-619-164-403-2

Всичко се разпадна толкова бързо.

Само преди малко повече от месец най-големият проблем на Ана беше страданието на сина ѝ и това, че съпругът ѝ беше ужасно скучен.

Но сега хвърляше части от тяло в чували за боклук.

Щом приключи, си взе студен душ и се огледа изпитателно в огледалото в банята. С изненада установи, че изглежда както обикновено. Сякаш нищо не се беше случило.

Но тя не беше същата.

Или току-що беше станала себе си? Дали всичко случило се не беше освободило истинската ѝ природа?

Това беше ужасяваща мисъл.

ГЛАВА 1

Четвъртък, 26 септември

Детският психолог почеса брагата си и цяло облаче от сухи люспици кожа се посипа върху тъмния му вълнен пуловер. Броят на частиците беше нараснал по време на срещата и караше Ана да си мисли за първия сняг. Сигурно скоро щеше да завали. Тази година лятото беше толкова скучно, но пък сякаш свърши за миг.

– Сикстен е много чувствително дете – каза психологът. Изглеждаше така, сякаш току-що е достигнал го ценно прозрение.

Ана видя как Магнус направи физиономия. Съпругът ѝ не беше човек, който се бои да покаже какво мисли, и това беше едно от малкото неща, които тя все още харесваше в него.

– Крайно чувствително дете – продължи детският психолог, преди да хвърли поглед към бележките си и да изгледа и двамата над мръсните си очила. Гласът му беше толкова успокояващ. Какъв беше акцентът му? Полски? Немски? Нямахме как да е много по-възрастен от Ана, дори може би беше по-млад. Така или иначе, определено не беше на повече от четирисет.

– Какво можем да направим за това? – попита Магнус, като бавно прокара ръка през гъстата си посивяваща коса.

– Сигурност. Стабилност – отвърна психологът. Ана усети как нещо я хваща за гърлото. – Точно сега сигурността и стабилността са невероятно важни, както

по време на изследванията, така и при всякакво лечение.

Магнус въздъхна, а Ана започна да върти венчалната халка на пръста си. Често правеше така, когато се чувстваше притеснена или стресирана, и знаеше, че това го гразни. Бяха се обвързали, без първо да се сгодят, и той смяташе, че играта с пръстена е пасивно-агресивно напомняне, че има само един. Но грешеше. Пръстенът ѝ беше по-хлабав от обикновено.

– Бих казал, че задачата ви в момента е да елиминирате всички излишни точки на раздразнение от живота си – каза психологът. – Най-добре би било да създадете възможно най-спокойна среда за Сикстен. Вярвам, че това може да му помогне дългосрочно, а ако не друго – би помогнало нещата да се успокоят и да станат по-лесни.

– Какво имате предвид под „излишни точки на раздразнение“? – попита Ана.

– Имам предвид всичко, което би могло да причини притеснение.

– Не че ще се местим в друга къща, ще се развеждаме или нещо такова – каза Магнус, сякаш самата мисъл беше абсолютно абсурдна. – У дома нещата няма как да са по-стабилни.

Психологът кимна.

– Сигурен съм, че това е така, но от моя опит съдя, че момче като Сикстен бързо може да се претовари и обърка от прекалената активност в живота си – в това число и отношенията. Както стоят нещата, бих искал да се опитате да се придържате към един и същи установен ред всеки ден, за да избегнете болезнено съсредоточаване върху каквото и да е или изблици заради неочаквани ситуации. Поне докато изследваме случая. Би било чудесно, ако на следващата ни среща ми кажете кои излишни точки на раздразнение сте успели да отстраните или да отдалечите – каза той.

– Списък? – уточни Ана.

– Да, смятам, че това ще е от полза и за двамата ви – да се замислите за обкръжаващата ви среда и да елиминирате всичко, което е по силите ви, всичко, което може да е твърде много за Сикстен. Според мен в момента той се нуждае повече от спокойствие, отколкото от стимулиране. А вероятно това би било облекчение и за вас?

Ана въздъхна. Това не беше хубаво.

– Чувствате ли се готови за такова предизвикателство? – попита психологът с тон, който според Ана трябваше да изразява съпричастност.

Тя взе хартиената си чашка. Слава Богу, на дъното беше останало малко кафе. Е, това поне беше нещо.

Сикстен беше само на пет, но поведението му ставаше все по-непостоянно, откакто една от учителките му в детската градина напусна през пролетта. Другите забелязаха, че той се затваря в себе си, почти не отговаря на въпроси и е започнал да избухва често и необяснимо. Момчето винаги е било чувствително към шум, но напоследък това се забелязваше все по-отчетливо. Когато Ана или Магнус го оставяха в детската градина сутринта, то пищеше и се вкопчваше в тях.

Освен това започна нощем да се напишква в леглото.

Психологът се намести в стола и Ана забеляза, че е забравил да си вдигне ципа. Насили се да гледа другаде, докато той обясняваше за сигурността, развитието на децата и родителската подкрепа, и правеше предположения, които тя вече бе открила в различни форуми за родители. Неща, за които Магнус също говореше от лекциите си.

Психологът каза, че е чудесно, че се е запознал със Сикстен и очаква с нетърпение да го види отново.

– Опасявам се, че няма да имам свободно време през октомври, ще водя обучение другаде, но се връщам през ноември. Бихме ли могли да се срещнем на седми?

Ана и Магнус провериха графициите си.

– Звучи чудесно – каза Магнус. – Нямам нищо насрочено за този ден.

– И аз бих могла да се освободя.

Психологът нанесе уговорката в календара и срещата приключи.

– Не мога да повярвам, че този идиот каза, че „се е запознал със Сикстен“ – изсумтя Магнус веднага щом се качиха в колата. – Запознах се с него? Сериозно, кой говори така? Мисля, че трябва да се консултираме с някой груг.

– Наистина ли смяташ, че ще е по-различно? – попита го тя. – Този психолог ни беше препоръчан, не помниш ли?

– Не може ли поне да провериш дали има груг подходящ?

– Предполага се, че той е най-добрият в тази област. Може би ти ще позвъниш, ако смяташ, че можеш да намериш някой по-добър – каза тя и получи въздишка в отговор.

Магнус се беше записал отново в университета да учи психология и до десет дни трябваше да предаде групов проект и есе. Беше дал да се разбере пределно ясно, че докато работата не бъде завършена, щял да бъде под огромно напрежение и изключително зает. След това обаче нещата щели да бъдат различни. Както винаги. След това щял да може да помага много повече. Ана знаеше, че щеше да изскочи нещо друго, че ще спорят и че Магнус ще ръкомаха ядосано.

– Животът ми попречи – щеше да отсече той. Както винаги правеше. Животът все пречеше на Магнус. Други биха казали, че това е заради лошото планиране, но Магнус винаги предпочиташе да се вижда като жертва на обстоятелствата.

Той изсумтя от усилието, докато си слагаше колана. Магнус беше качил килограми, откакто стана студент

на стари години, и изведнъж заприлича на типичен татко на средна възраст. Сам явно не го забелязваше, защото продължаваше да се шегува как другите родители на тяхната възраст се били отпуснали. Обичаше да приказва колко е благодарен, че за пет години не е остарял с петнайсет като всички онези „лоени бъчви“.

Ана запали колата и го откара до гарата, където влакът вече чакаше на перона.

– Ще се видим довечера, скъпа – каза той и я целуна по устните, преди да се измъкне от колата.

Дали устните на Магнус винаги са били толкова безжизнени, или това се е случвало постепенно, а тя го забелязваше чак сега? Сега всъщност можеше да ги сравнява с нечи чужди устни.

Ана подкара към мола и паркура колкото се може по-далеч от основната сграда. Хората тук бяха невероятно мързеливи и по-скоро биха се върнали у дома, без да са напазарували всичко, отколкото да вървят през целия паркинг. Това означаваше, че Ана можеше да си стои тук на спокойствие, без да се притеснява, че някой познат ще мине наблизко и ще почука по стъклото, сякаш беше изумително съвпадение, че са дошли в единствения търговски център в града по едно и също време.

„Колко невероятно!“, щяха да викат всички, преструвайки се, че живеят в истински град, а не в някакво брулено от ветровете малко предградие. Винаги повтаряха „Малък свят!“, сякаш общината не беше малка спрямо повечето други. Повечето хора всъщност усецаха, че когато някой ги попиташе, трябва да заявят, че живеят в града. Техният собствен град беше толкова анонимен, че си беше цяла новина, когато в някаква телевизионна игра задаяха въпрос за някои от ледниковите хребети в района, наричани ескери. Показателно беше, че никой от участниците не знаеше отговора.

Ана сведе чело към волана и остави сълзите да поте-

кат. Беше почти болезнено, сякаш слъзните ѝ канали бяха забравили как да работят.

Плачеше за Сикстен, за това колко много го обичаше и искаше да е нормално, непокорно малко чудовище като всички други момчета в детската градина, като онези, на които сякаш никакви мисли не минаваха през ума, докато търчаха с изплезени езици и неоновозелени сополи, рукнали от малките им нослета. Защо Сикстен трябваше да бъде толкова чувствителен? Това никога не завършваше добре за малките момчета. Не можеше ли да прилича повече на баща си?

След малко слъзите ѝ пресъхнаха и Ана се огледа в огледалото за обратно виждане. Както винаги се изненада от видяното. Беше ѝ трудно да повярва, че жената в отражението наистина е тя. Тези бръчици не би трябвало да са там, устата ѝ беше някак строга, което наистина не ѝ подхождаше. Бялото на очите ѝ беше червено, спиралата ѝ се беше разтекла. Тя откъсна парче кухненска хартия от ролката в жабката, но не успя да се справи особено добре. Напразно опита да измисли оправдание за пред колегите, за да не клюкарят издишно.

Нещата биха били много по-лесни, ако бяха спрели след Сири. Сестрата на Сикстен беше с две години по-голяма. Беше силна и стабилна, ходеше на училище в сградата точно зад детската градина на Сикстен, което ѝ беше от огромна помощ сега, когато оставянето му в детската градина се беше превърнало в такъв кошмар. Сири беше момиче, каквото на Ана ѝ се искаше да е била като малка.

Уикендът щеше да е тъжен и труден. Ако Ана не искаше да предаде Сикстен, щеше да ѝ се наложи да предаде някой друг, а и себе си.

Клас Екман
СПОСОБНИ ХОРА

Превод *Христо Димитров*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Коректор *Цветана Нинкова*
Дизайн на корицата *Яна Аргиропулос*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

Шведска. Първо издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 23
ISBN 978-619-164-403-2

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/ 943 87 16,
email: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Мъж и жена в средата на трийсетте си години се регистрират в хотел. Йохан си представя нощ, изпълнена със забранени удоволствия, докато Ана планира да прекрати аферата им, за да се отдаде изцяло на семейството си.

Уикендът обаче няма да протече както са се надявали. Една катастрофална грешка ги принуждава да вземат събornoсно решение. Оказва се, че това, което изглежда като изход от ситуацията, само поставя началото на поредица от бедствия. Двамата тръгват по кошмарен път, който ги кара да изгубят контрол над иначе обикновения си живот.

„Способни хора“ успява да съчетае и най-черния мрак с топлина, блестящ хумор и внушително проникване в най-тъмните кътчета на човешката психика.

Драматичната връзка, която Екман представя е изискана смесица от напрежение, дълбочина и инерция. Просто не можеш да я оставиш.

– ЛИНА БЕНГСДОТЕР

www.enthusiast.bg

9 786191 644032

Цена: 18 лв.